

Moartea lui Eminescu - malpraxis?!

În fiecare an la 15 iunie, românii îl comemorează pe Mihai Eminescu, întrebându-se adesea de ce a murit atât de tânăr, la nici 40 de ani. versiuni privind moartea acestuia, de la cea De-a lungul timpului, au circulat mai multe oficială din perioada comunistă, vehiculată de George Călinescu - sifilis congenital pe fondul consumului excesiv de alcool și nebunie, până la cele actuale, cum că ar fi fost ucis prin lovire cu piatra în cap ori asasinat politic prin otrăvire cu mercur, pe motivul tratării sale de lues (sifilis).

În privința mobilului uciderii sale, adepții teoriei asasinatului (omor intenționat, cu premeditare) se bazează pe un adevăr istoric incontestabil, anume că Eminescu era un intelectual de geniu, jurnalist reductibil, patriot, incoruptibil, credibil și convingător care, deranja serios puterea politică și autoritățile timpului ce-l considerau anarhist, rebel, instigator extrem de periculos.

Asta pentru că decidenții vremii, în timp ce tratau în ascuns Alianța cu Austro-Ungaria și Germania, prin care România se obliga să nu revendice niciodată Transilvania, Mihai Eminescu, fondator al Societății Carpații, milita energic pentru destrămarea imperiului și alipirea Ardealului la patria-mumă. Tratatul a fost semnat în octombrie 1883, pe când poetul național era internat ca nebun în sanatoriul doctorului Șuțu în urma diversiunii (înscenării) de la 28 iunie 1883, care vizase discreditarea și scoaterea definitivă a acestuia din presă și viața publică.

Având în vedere controversele referitoare la moartea Luceafărului, în 2015, un colectiv de eminente specialități din mai multe domenii, sub egida Academiei Române, au cercetat multidisciplinar și analizat datele medicale și documentele istorice, concluzionând că decesul a fost cauzat de intoxicația cu mercur în condițiile unui tratament greșit diagnosticat pentru un presupus lues. Concluziile academicienilor (consemnate în monumentală lucrare *Maladia lui Eminescu și maladiile imaginare ale eminescologilor*, publicată în 2015 la Editura Fundației Naționale pentru Știință și Artă) înlătură orice dubiu privind cauza morții, dar nu are cum lămurii și dacă intoxicația mortală (otrăvirea) a fost intenționată sau involuntară, urmare a unui malpraxis, aspect ce poate fi stabilit

doar de ancheta judiciară.

Ori, până în prezent nu a apărut nici o probă directă care să dovedească ferm intenția criminală (omorul premeditat) și făptuitorii. Personal, am convingerea intimă că, în contextul geopolitic al vremii, moartea lui Eminescu n-a fost întâmplătoare sau accidentală, ci a fost executat în cadrul unui complot regizat de dușmanii săi, după ce mai întâi, l-au etichetat nebun, umilit și eliminat din viața

publică. În susținerea tezei mele, mai am un argument logic, cu valoare de axiomă: Eminescu a fost clar victima poliției politice a vremurilor sale, ori aceasta indiferent de epocă, nu glumește și nu umblă cu jumătăți de măsură când are de-a face cu opozanți reductabili de talia Luceafărului.

Numai că, această suspiciune rezonabilă (termen legal potrivit) nu constituie și dovadă temeinică, și cum într-un stat de drept (democrație) justiția se înfăptuiește exclusiv pe bază de probe concludente, nu putem demonstra intenția criminală a omuciderii, rămânând așadar întrebarea legitimă: A fost sau nu asasinat Eminescu?

În Criminalistică există un principiu, potrivit căruia trebuie stabilit cu exactitate, cui servește moartea victimei. În cazul de față avem clar răspunsul: moartea lui Eminescu, atât cea fizică de la 15 iunie 1889 cât și cea civică, începând cu 28 iunie 1883 a folosit dușmanilor săi, îndeosebi din lumea politică și mondenă care nu au privit cu ochi buni corectitudinea și patriotismul Luceafărului Poeziei Românești. Oricum o concluzie este certă și nu poate fi pusă la îndoială. Eminescu n-a fost nebun, bețiv sau sifilitic, cum l-au acuzat adversarii săi, ci victimă a poliției politice a vremii sale, care prin presiunea exercitată asupra lui, i-a provocat mari suferințe, grăbindu-i sfârșitul.

Horățiu Măndășescu

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*